

Харківський окружний адміністративний суд
61022, м. Харків, майдан Свободи, 6, inbox@adm.hr.court.gov.ua, ЄДРПОУ: 34390710

Р І Ш Е Н Н Я

І М Е Н Е М У К Р А Ї Н И

Харків

04 вересня 2019 р.

№ 520/4515/19

Харківський окружний адміністративний суд у складі:

головуючого судді - Бадюков Ю.В.,

при секретарі судового засідання - Андрущенко Д.В.,

за участю:

позивача - ОСОБА_1 ,

Представник позивача – Єрмоменко А.В.

представника відповідача -

розглянувши у відкритому судовому засіданні в режимі відеоконференції в приміщенні суду в м. Харкові адміністративну справу за позовом

ОСОБА_1 (АДРЕСА_1 , р.н.о.к.п.п. НОМЕР_1)

до Сумської митниці ДФС (вул. Юрія Ветрова, б. 24, м. Суми, 40020, код ЄДРПОУ 39420037)

про визнання протиправними і скасування рішення про коригування митної вартості товарів та картки відмови в прийнятті митної декларації, -

В С Т А Н О В И В:

До Харківського окружного адміністративного суду звернувся ОСОБА_1 (далі по тексту - позивач, ОСОБА_1) з адміністративним позовом до Сумської митниці ДФС (далі по тексту - відповідач, Сумська митниця ДФС), в якому з урахуванням уточнених позовних вимог, просить суд:

- скасувати рішення Сумської митниці Державної фіскальної служби про коригування митної вартості № UA805180/2019/000077/2 від 09.04.2019 р.;

- скасувати картку відмови Сумської митниці Державної фіскальної служби в прийнятті митної декларації, митному оформленні випуску чи пропуску товарів, транспортних засобів комерційного призначення № UA805180/2019/00189 від 09.04.2019 р;

- стягнути з Сумської митниці ДФС (код ЄРДПОУ 39420037), зареєстроване місцезнаходження: 400211, м. Суми, вул. Юрія Ветрова, буд. 24, на користь ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , РНОКПП: НОМЕР_1 , зареєстрованого за адресою: АДРЕСА_1 , фактично мешкаючого за адресою: АДРЕСА_3 , судовий збір у розмірі 1536,80 грн.;

- стягнути з Сумської митниці ДФС (код ЄРДПОУ 39420037), зареєстроване місцезнаходження: 40020, м. Суми, вул. Юрія Ветрова, буд. 24, на користь ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , РНОКПП: НОМЕР_1 , зареєстрованого за адресою: АДРЕСА_1 , фактично мешкаючого за адресою: АДРЕСА_3 , витрати на професійну правничу допомогу розмірі 2400,00 грн. ;

- стягнути з Сумської митниці ДФС (код ЄРДПОУ 39420037), зареєстроване місцезнаходження: 40020, м. Суми, вул. Юрія Ветрова, буд. 24, на користь ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , РНОКПП: НОМЕР_1 , зареєстрованого за адресою: АДРЕСА_1 , фактично мешкаючого за адресою: АДРЕСА_3 , витрати на переклад документів з литовської на українську мову у розмірі 840,00 грн.

В обґрунтування позовних вимог позивач зазначив, що між ОСОБА_1 та УАВ «EDGAZAS» було укладено договір купівлі-продажу транспортного засобу - легкового автомобіля марки RENAULT MEGANE, 2016 р. виготовлення, VIN НОМЕР_2 . Ціна на вказаний автомобіль становила 5650 євро. Однак, позивачу було відмовлено в оформленні митної декларації UA805180/2019/0102602 та застосовано другорядний метод, а саме метод визначення вартості за ціною договору щодо ідентичних товарів у зв'язку з чим було складено картку відмови у прийнятті митної декларації, митному оформленні випуску чи пропуску товарів, транспортних засобів комерційного призначення №UA805180/2019/00189 та було прийнято рішення про коригування митної вартості товарів №UA805180/2019/000077/2 від 09.04.2019 р., відповідно до якого митна вартість транспортного засобу склала 10000 євро.

Позивач не погодився з митною вартістю транспортного засобу, але з метою прискорення митного оформлення та запобігання матеріальним збиткам здійснив коригування митної вартості транспортного засобу та подав нову митну декларацію ІМ 40 ДЕ № UA8054180/2019/010752. Виходячи з вищенаведеного, коригування митної вартості товару призвело до збільшення митної вартості товару та у свою чергу до збільшення митних платежів. Позивач не згоден з прийнятим відповідачем рішенням про коригування митної вартості товару та видачею картки відмови, вважає їх незаконними та необґрунтованими, а тому просить задовольнити адміністративний позов в повному обсязі.

Представник відповідача у відзиві на позов зазначив, що при коригуванні митної вартості товару, посадовою особою митниці була врахована цінова інформація по даному (ідентичному) транспортному засобу за (VIN): НОМЕР_2 - 10000 EUR, яка була згенерована автоматизованою системою аналізу та управління ризиків (АСАУР), де даний VIN-код збігається з VIN-кодом транспортного засобу, який пред'явлено позивачем для митного оформлення МД від 03.04.2019 р. № UA805180/2019/0102602. Відповідно до ч. 3 ст. 53 МК України передбачено, що у разі якщо подані документи (зазначені у ч. 2 ст. 53 МК України), містять розбіжності, наявні ознаки підробки або не містять відомостей щодо ціни, що була фактично сплачена або підлягає сплаті за ці товари, декларант на письмову

вимогу органу доходів і зборів зобов'язаний протягом 10 календарних днів надати додаткові документи. Представник відповідача зауважив, що при митному оформленні товару позивач не надав зовнішньоекономічного договору (контракту), укладеного між ОСОБА_1 та UAB «EDGAZAS», тобто відомості щодо митної вартості товару не були підтверджені документально, а тому використання основного методу при визначенні митної вартості товару є неможливим. Окрім того, надані позивачем документи не містять всіх відомостей, що підтверджують числові значення складових митної вартості товарів та всіх відомостей щодо ціни, що була фактично сплачена або підлягає сплаті за ці товари. Таким чином, суб'єктом владних повноважень було винесено цілком обґрунтоване рішення, внаслідок чого даний адміністративний позов не підлягає задоволенню.

У судовому засіданні позивач позов підтримав та просив його задовольнити з підстав, зазначених у позовній заяві.

Представник відповідача у судовому засіданні, проти задоволення позову заперечував та просив відмовити у задоволенні позовних вимог.

Суд, заслухавши пояснення представника відповідача, дослідивши матеріали справи, оцінивши належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок наявних у справі доказів у їх сукупності, встановив наступне.

Між ОСОБА_1 та UAB «EDGAZAS» було укладено договір купівлі-продажу транспортного засобу - легкового автомобіля марки RENAULT MEGANE, 2016 р. виготовлення, VIN HOMEP_2. Ціна на вказаний автомобіль становила 5650 євро, що в свою чергу підтверджується рахунком-фактурою № 461226 (а.с.22 - 23).

З квитанції № 1580028 від 28.03.2019 р. вбачається, що позивачем була сплачена сума у розмірі 5650 євро директору Едгарасу Завіцкасу (а.с. 24 - 25). Також, зазначена вартість транспортного засобу зазначена в супровідному експортному документі (а.с. 27 - 28).

Придбаний транспортний засіб 29.03.2019 р. позивачем було ввезено на митну територію України через Волинську митницю ДФС з метою митного оформлення придбаного автомобіля. Митним брокером Приватною фірмою «СУМИЗОВНІШТРАНС» 03.04.2019 року до митного поста «Центральний» Сумської митниці ДФС була подана митна декларація ІМ 40 ДЕ №/2019/010262, в якій заявлена митна вартість товару, визначена із застосуванням основного методу, за ціною договору (контракту) щодо товарів, які імпортуються (вартість операції) згідно з ч. 2 ст. 57, ст. 58 МК України (а.с. 29).

Разом з митною декларацією митним брокером Приватною фірмою «СУМИЗОВНІШТРАНС» для підтвердження митної вартості був поданий повний пакет документів, необхідних для прийняття рішення про митне оформлення товару (а.с. 19 - 43).

Суб'єкт владних повноважень засобами електронного зв'язку надіслав митному брокеру Приватній фірмі «СУМИЗОВНІШТРАНС» повідомлення, яким висловив сумніви щодо зазначеної позивачем митної вартості транспортного засобу та витребував усі документи, передбачені ч. 2 ст. 53 МК України, без зазначення, які саме документи позивачу треба надати до митного органу та яку інформацію мають підтвердити вказані документи (а.с. 44).

Листом від 08.04.2019 р. №1878 було повідомлено начальника митного поста «Центральний» Сумської митниці Сидоренко О.В. про те, що на повідомлення від

03.04.2019 р. №/2019/010262 надати інші документи ніж є у митній декларації вбачається неможливим через їх відсутність (а.с. 45).

Проте суб'єктом владних повноважень було прийнято картку відмови в прийнятті митної декларації, митному оформленні випуску чи пропуску товарів, транспортних засобів комерційного призначення № UA805180/2019/00189, в якій зазначено причину відмови: «Порушення вимог порядку заповнення митних декларацій на бланку єдиного адміністративного документа, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 30.05.2012 р. № 651 в частині заповнення граф митної декларації №№ 43,44,45,46,47 у зв'язку із винесенням Рішення про визначення митної вартості товарів №UA8005180/2019/000077/2 від 09.04.2019 р. Згідно п.2 ч. 6 ст. 54 МК України (а.с. 46).

Окрім того, суб'єктом владних повноважень було прийнято рішення про коригування митної вартості UA805180/2019/000077/2 від 09.04.2019 р., і якому зазначено, що відбулося спрацювання профілю ризику 105-2 «Вартість транспортного засобу нижча наявної цінової інформації, отриманої у тому числі із зовнішніх джерел. Обов'язкове залучення відповідного спеціалізованого підрозділу для визначення митної вартості за VIN-кодом». (а.с. 47).

Судом встановлено, що позивач не погодився з митною вартістю транспортного засобу, але з метою прискорення митного оформлення та запобігання матеріальним збиткам здійснив коригування митної вартості транспортного засобу та подав нову митну декларацію ІМ 40 ДЕ № UA805180/2019/010752.

Як з'ясовано судом, юридичною підставою для прийняття оскарженого рішення владний суб'єкт обрав положення ст.ст. 51-59 Митного кодексу України, а фактичною підставою слугувало судження суб'єкта владних повноважень про розбіжності у вартості товару, а саме відсутність у поданих до митного оформлення документах усіх відомостей на підтвердження числових значень складових митної вартості товару.

Відповідно до частини першої статті 53 Митного кодексу України (у редакції, чинній на час виникнення спірних правовідносин) у випадках, передбачених цим Кодексом, одночасно з митною декларацією декларант подає органу доходів і зборів документи, що підтверджують заявлену митну вартість товарів і обраний метод її визначення. У частині другій цієї статті наведений перелік документів, які підтверджують митну вартість товарів.

Як вбачається з матеріалів справи з митною декларацією митним брокером Приватною фірмою «СУМИЗОВНІЦІТРАНС» для підтвердження митної вартості був поданий повний пакет документів, необхідних для прийняття рішення про митне оформлення товару, а саме: 1) декларація № ІМ 40 ДЕ UA805180/2019/0102602 від 03.04.2019 р. 2) рахунок-фактура № 461226 від 28.03.2019 р., 3) акт «Про проведення огляду (переогляду товарів, транспортних засобів, ручної поклажі та багажу №/2019/116548» від 29.03.2019 р.; 4) свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу № 16609680 від 28.03.2019 р.; 5) свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу НОМЕР_5 від 14.04.2016 р.; 6) висновок про якісні характеристики товарів, підготовлений спеціалізованими експертними організаціями №02042111 від 02.04.2019 р.; 7) договір про надання послуг брокера № 1011 від 28.03.2019 року; 8) копія паспорту громадянина України серії НОМЕР_4 від 07.06.2000 р.; 9) квитанції; 10) копії митної декларації країни відправлення №19LTKC0100EK086DF2 від 28.03.2019 р.; 11) митна декларація за якою було відмовлено у випуску товарів (а.с. 19 - 43).

Частиною третьою статті 53 Митного кодексу України (у редакції, чинній на час виникнення спірних правовідносин) встановлено обов'язок декларанта або уповноваженої ним особи на письмову вимогу органу доходів і зборів протягом 10 календарних днів надати (за наявності) додаткові документи, у разі якщо документи, зазначені у частині другій цієї статті, містять розбіжності, наявні ознаки підробки або не містять всіх відомостей, що підтверджують числові значення складових митної вартості товарів, чи відомостей щодо ціни, що була фактично сплачена або підлягає сплаті за ці товари.

Згідно з положенням частини четвертої вказаної статті, у разі якщо орган доходів і зборів має обґрунтовані підстави вважати, що існуючий взаємозв'язок між продавцем і покупцем вплинув на заявлену декларантом митну вартість, декларант або уповноважена ним особа на письмову вимогу органу доходів і зборів, крім документів, зазначених у частинах другій та третій цієї статті, подає (за наявності) визначені в ній документи.

Відповідно до частини першої статті 54 Митного кодексу України (у редакції, чинній на час виникнення спірних правовідносин) контроль правильності визначення митної вартості товарів здійснюється органом доходів і зборів під час проведення митного контролю і митного оформлення шляхом перевірки числового значення заявленої митної вартості.

Згідно з положеннями статті 57 Митного кодексу України (у редакції, чинній на час виникнення спірних правовідносин) визначення митної вартості товарів, які ввозяться в Україну відповідно до митного режиму імпорту, здійснюється за такими методами: 1) основний - за ціною договору (контракту) щодо товарів, які імпортуються (вартість операції); 2) другорядні: а) за ціною договору щодо ідентичних товарів; б) за ціною договору щодо подібних (аналогічних) товарів; в) на основі віднімання вартості; г) на основі додавання вартості (обчислена вартість); г) резервний.

Основним методом визначення митної вартості товарів, які ввозяться на митну територію України відповідно до митного режиму імпорту, є перший метод - за ціною договору (вартість операції).

Кожний наступний метод застосовується лише у разі, якщо митна вартість товарів не може бути визначена шляхом застосування попереднього методу відповідно до норм цього Кодексу.

Аналіз наведених норм дає підстави вважати, що митні органи мають право здійснювати контроль правильності обчислення декларантом митної вартості, але ці повноваження здійснюються у спосіб, визначений законом, зокрема, витребування додаткових документів на підтвердження задекларованої митної вартості може мати місце тільки у випадку наявності обґрунтованих сумнівів у достовірності поданих декларантом відомостей. Такі сумніви можуть бути зумовлені неповнотою поданих документів для підтвердження заявленої митної вартості товарів, невідповідністю характеристик товарів, зазначених у поданих документах, митному огляду цих товарів, порівнянням рівня заявленої митної вартості товарів з рівнем митної вартості ідентичних або подібних товарів, митне оформлення яких уже здійснено, і таке інше.

Наявність у митного органу обґрунтованого сумніву у правильності визначення митної вартості є обов'язковою умовою, оскільки з цією обставиною закон пов'язує можливість витребування додаткових документів у декларанта та надає митниці право вчиняти наступні дії, спрямовані на визначення дійсної митної вартості товарів.

При цьому, витребувати необхідно лише ті документи, які дають можливість пересвідчитись у правильності чи помилковості задекларованої митної вартості, а не всі, які передбачені статтею 53 Митного кодексу України. Ненадання повного переліку витребуваних документів може бути підставою для визначення митної вартості не за першим методом лише тоді, коли подані документи є недостатніми чи такими, що у своїй сукупності не спростовують сумнів у достовірності наданої інформації.

Підставою для коригування митної вартості товару слугував висновок митного органу про те, що у поданих до митного оформлення документах відсутні усі відомості, що підтверджують числові значення складових митної вартості імпортованого товару та відомості щодо ціни, що фактично була сплачена позивачем при придбанні транспортного засобу. При цьому, органом доходів і зборів не конкретизовано яких саме відомостей не міститься у поданих до митного оформлення документах, які, на думку митного органу, підтвердили б задекларовану митну вартість імпортованого товару.

Підстави для незастосування основного методу визначення митної вартості товару передбачені частиною другою статті 58 Митного кодексу України (у редакції, чинній на час виникнення спірних правовідносин).

Так, відповідно до вищевказаної норми метод визначення митної вартості товарів за ціною договору (контракту) щодо товарів, які імпортуються, не застосовується, якщо використані декларантом або уповноваженою ним особою відомості не підтверджені документально або не визначені кількісно і достовірні та/або відсутня хоча б одна із складових митної вартості, яка є обов'язковою при її обчисленні.

У даному випадку, суд зауважує, що позивач надав усі наявні та достатні документи, передбачені Митним кодексом України, необхідні для визначення митної вартості, та які містять повну інформацію про митну вартість та її складові. Натомість контролюючий орган не довів належними, достатніми та беззаперечними доказами, що надані декларантом документи в своїй сукупності не підтверджують числові значення складових митної вартості товарів, чи відомостей щодо ціни, що була фактично сплачена за ці товари та не дають можливість здійснити митне оформлене товару за визначеним декларантом основним методом - за ціною договору, як не довів і правових підстав для застосування резервного методу.

Судом встановлено, що транспортний засіб придбаний позивачем у нерезидента за 5650 євро, що підтверджується рахунком-фактурою (інвойс), який було подано до митного оформлення.

Окрім того, суд зазначає, що у суб'єкта владних повноважень була реальна можливість перевірити (уточнити) задекларовану вартість імпортованого транспортного засобу, оскільки рахунок-фактура (інвойс) містить відомості про продавця, його адресу та номер телефону, однак відповідачем заходи щодо уточнення дійсної вартості імпортованого товару вжиті не були.

Доводи відповідача про те, що підставою для коригування митної вартості товару слугувало спрацювання системи управління ризиками не заслуговують на увагу, з огляду на те, що спрацювання системи є лише рекомендацією посадовій особі органу доходів і зборів більш детально проаналізувати умови зовнішньоекономічної операції, та не може бути безумовною підставою для відмови в оформленні товару за самостійно заявленою декларантом митною вартістю товарів.

Суд зазначає, що органом доходів і зборів не наведено підстав щодо неможливості застосування попередніх методів визначення митної вартості товарів у їх послідовності.

Аналогічні висновки викладені й в постанові Верховного Суду України від 02.04.2019 р. по справі №809/784/16.

Крім того, суд звертає увагу, що при перетині транспортним засобом кордону країни експорту митні органи іноземної держави, перевіряючи документи на автомобіль, не виявили порушень в обчисленні митної вартості у розмірі 5650 євро.

Розрахунки за придбаний автомобіль були проведені заявником готівкою.

Згідно з висновком постанови Верховного Суду від 13.02.2018р. у справі № 803/1112/173 зазначено, що з приводу посилання відповідача на ненадання банківських платіжних документів, суд касаційної інстанції з огляду на встановлені в судових рішеннях обставини зазначає, що запитувані митницею документи у позивача були відсутні та не могли бути надані з об'єктивних причин, так як товар оплачувався готівкою без банківських платежів. У даному випадку колегія суддів вважає, що ненадання позивачем банківського платіжного доручення не може бути підставою для коригування митної вартості за наявності інших документів (рахунка-фактури, акта приймання-передачі автомобіля), які є достатніми, підтверджують числові значення усіх складових митної вартості імпортованого товару та не містять розбіжностей.

Таким чином, оцінивши докази учасників справи за правилами ст.ст. 72-77, 90, 211 КАС України, суд приходить до висновку, що адміністративний позов підлягає задоволенню, а рішення Сумської митниці Державної фіскальної служби про коригування митної вартості № UA805180/2019/000077/2 від 09.04.2019 р. та картка відмови Сумської митниці Державної фіскальної служби в прийнятті митної декларації, митному оформленні випуску чи пропуску товарів, транспортних засобів комерційного призначення № UA805180/2019/00189 від 09.04.2019 р. - скасуванню.

Згідно з ч. 1 ст. 2 КАС України завданням адміністративного судочинства є справедливе, неупереджене та своєчасне вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

Факт порушення суб'єктивного права заявника знайшов своє підтвердження проведеним судовим розглядом, що є визначеною процесуальним законом підставою для задоволення позову.

Стосовно вимоги позивача про стягнення з відповідача витрат на правову допомогу, суд зазначає наступне. Відповідно до положень ст. 134 КАС України, витрати, пов'язані з правничою допомогою адвоката, несуть сторони, крім випадків надання правничої допомоги за рахунок держави (ч.1 ст. 134 КАС України). За результатами розгляду справи витрати на правничу допомогу адвоката підлягають розподілу між сторонами разом з іншими судовими витратами, за винятком витрат суб'єкта владних повноважень на правничу допомогу адвоката (ч.2 ст. 134 КАС України).

Для цілей розподілу судових витрат: 1) розмір витрат на правничу допомогу адвоката, в тому числі гонорару адвоката за представництво в суді та іншу правничу допомогу, пов'язану зі справою, включаючи підготовку до її розгляду, збір доказів тощо, а також вартість послуг помічника адвоката визначаються згідно з умовами договору про

надання правничої допомоги та на підставі доказів щодо обсягу наданих послуг і виконаних робіт та їх вартості, що сплачена або підлягає сплаті відповідною стороною або третьою особою; 2) розмір суми, що підлягає сплаті в порядку компенсації витрат адвоката, необхідних для надання правничої допомоги, встановлюється згідно з умовами договору про надання правничої допомоги на підставі доказів, які підтверджують здійснення відповідних витрат (ч.3 ст. 134 КАС України).

Для визначення розміру витрат на правничу допомогу та з метою розподілу судових витрат учасник справи подає детальний опис робіт (наданих послуг), виконаних адвокатом, та здійснених ним витрат, необхідних для надання правничої допомоги (ч.4 ст. 134 КАС України).

Розмір витрат на оплату послуг адвоката має бути співмірним із: складністю справи та виконаних адвокатом робіт (наданих послуг); часом, витраченим адвокатом на виконання відповідних робіт (надання послуг); обсягом наданих адвокатом послуг та виконаних робіт; ціною позову та (або) значенням справи для сторони, в тому числі впливом вирішення справи на репутацію сторони або публічним інтересом до справи (ч.5 ст. 134 КАС України).

На підтвердження понесених позивачем витрат з правничої допомоги до матеріалів справи надано: договір про надання правової допомоги від 19.04.2019 р., укладений між позивачем та адвокатом Єрьоменко Андрієм Володимировичем, який діє на підставі свідоцтва про право на зайняття адвокатською діяльністю від 12.03.2008 р. № 1525. (а.с. 60 - 63); акт прийняття-передачу наданих послуг від 26.04.2019 року (а.с. 64); детальний опис наданих послуг за адвокатом та здійснених витрат необхідних для надання правничої допомоги (а.с. 65); рахунок на оплату на суму 2400,00 грн. (а.с. 66), а також квитанція про оплату позивачем юридичних послуг (а.с. 67).

Суд зазначає, що вирішуючи питання про визначення розміру витрат на правничу допомогу, які підлягають розподілу між сторонами, суд враховує складність справи, час витрачений адвокатом на виконання робіт, обсяг наданих послуг та ціну позову.

Витрати на правову допомогу мають бути документально підтвержені та доведені.

Відсутність документального підтвердження витрат на правову допомогу, а також розрахунок таких витрат є підставою для відмови у задоволенні вимог про відшкодування таких витрат, про що зазначено в постанові Верховного Суду від 22.05.2018р. по справі №826/8107/16 (провадження №К/9901/26989/18).

Враховуючи те, що наданими до суду документами обґрунтованість та фактичний обсяг витрат на правничу допомогу у конкретній адміністративній справі підтверджено належними та допустимими доказами, суд дійшов висновку про наявність підстав для компенсації витрат позивача на правову допомогу.

Частиною другою статті 6 КАС України передбачено, що суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини.

Закон України "Про судоустрій і статус суддів" встановлює, що правосуддя в Україні здійснюється на засадах верховенства права відповідно до європейських стандартів та спрямоване на забезпечення права кожного на справедливий суд.

Відповідно до статті 17 Закону України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини" суди застосовують як джерело права при розгляді справ положення Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та протоколів до неї, а також практику Європейського суду з прав людини та Європейської комісії з прав людини.

Так, у рішенні Європейського суду з прав людини у справі "East/West Alliance Limited" проти України", оцінюючи вимогу заявника щодо здійснення компенсації витрат у розмірі 10% від суми справедливої сатисфакції, виходив з того, що заявник має право на компенсацію судових та інших витрат, лише якщо буде доведено, що такі витрати були фактичними і неминучими, а їхній розмір - обґрунтованим (рішення у справі "Ботазці проти Італії" (Bottazzi v. Italy), № 34884/97).

Суд також зазначив, що підприємство-заявник уклало договір з юридичною фірмою щодо її гонорару, який можна порівняти з угодою про умовний адвокатський гонорар. Така угода, за якою клієнт адвоката погоджується сплатити в якості гонорару певний відсоток від суми, яку присудить позивачу суд - у разі якщо така сума буде присуджена та внаслідок якої виникають зобов'язання виключно між адвокатом та його клієнтом, не може бути обов'язковою для Суду, який повинен оцінити рівень судових та інших витрат, що мають бути присуджені з урахуванням того, чи були такі витрати понесені фактично, але й також - чи була їх сума обґрунтованою (рішення у справі "Ятрідіс проти Греції" (Iatridis v. Greece), № 31107/96).

Враховуючи вищевикладене, суд доходить висновку, що розмір витрат є співрозмірним та пропорційним до предмету спору,

Стосовно вимоги про стягнення з відповідача витрат позивача на переклад документів з литовської на українську мову у розмірі 840,00 грн. , суд зазначає наступне.

Відповідно до частини 1 статті 139 КАС України при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

Частинами 1 та 3 статті 132 КАС України передбачено, що судові витрати складаються із судового збору та витрат, пов'язаних з розглядом справи. До витрат, пов'язаних з розглядом справи, належать, серед інших, і витрати, пов'язані із залученням свідків, спеціалістів, перекладачів, експертів та проведенням експертиз.

Згідно з частинами 3, 5, 6 статті 137 КАС України, спеціаліст, перекладач, експерт отримують винагороду за виконані роботи (надані послуги), пов'язані із справою, якщо це не входить до їхніх службових обов'язків. Розмір витрат на підготовку експертного висновку на замовлення сторони, проведення експертизи, залучення спеціаліста, перекладача чи експерта встановлюється судом на підставі договорів, рахунків та інших доказів. Розмір витрат на оплату робіт (послуг) залученого стороною спеціаліста, перекладача чи експерта має бути співмірним із складністю відповідної роботи (послуг), її обсягом та часом, витраченим ним на виконання робіт (надання послуг).

Суд зазначає, що перекладачем є особа, яка володіє спеціальними знаннями, що в свою чергу підтверджуються відповідними документами (посвідченням, дипломом, сертифікатом тощо).

Позивачем жодним чином не доведено компетентність адвоката Єрмоєнко А.В., який, згідно наданої копії рахунку на оплату № АП - 00001/Ф від 19.04.2019 року, здійснив переклад з литовської мови на українську, не надано доказів відповідної спеціальної освіти, документів, що підтверджують право на зайняття перекладацькою діяльністю тощо (а.с. 68). Таким чином, суд приходиться до висновку у відмові в задоволенні вимоги щодо стягнення з відповідача витрат позивача на переклад документів з литовської на українську мову у розмірі 840,00 грн.

Розподіл судових витрат належить провести за правилами ст.ст. 139, 143 КАС України та Закону України "Про судовий збір".

Керуючись ст. ст. 14, 22, 194, 243, 246, 249, 250, 255, 295 КАС України, суд, -

В И Р І Ш И В:

Адміністративний позов ОСОБА_1 (АДРЕСА_1 , р.н.о.к.п.п. НОМЕР_1) до Сумської митниці ДФС (вул. Юрія Ветрова, б. 24, м. Суми, 40020, код ЄДРПОУ 39420037) про визнання протиправними і скасування рішення про коригування митної вартості товарів та картки відмови в прийнятті митної декларації - задовольнити.

Скасувати рішення Сумської митниці ДФС про коригування митної вартості № UA805180/2019/000077/2 від 09.04.2019 року.

Скасувати картку відмови Сумської митниці ДФС в прийнятті митної декларації, митному оформленні випуску чи пропуску товарів, транспортних засобів комерційного призначення №UA805180/2019/00189 від 09.04.2019 року.

Стягнути з Сумської митниці ДФС (вул. Юрія Ветрова, б. 24, м. Суми, 40020, код ЄДРПОУ 39420037) за рахунок бюджетних асигнувань на користь ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_1 (р.н.о.к.п.п. НОМЕР_1 , зареєстрованого за адресою: АДРЕСА_1 , фактичн адреса: АДРЕСА_3) суму сплаченого судового збору у розмірі 1536,80 грн. (одна тисяча п'ятсот тридцять шість гривень 80 копійок).

Стягнути з Сумської митниці ДФС (вул. Юрія Ветрова, б. 24, м. Суми, 40020, код ЄДРПОУ 39420037) за рахунок бюджетних асигнувань на користь ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_1 (р.н.о.к.п.п. НОМЕР_1 , зареєстрованого за адресою: АДРЕСА_1 , фактичн адреса: АДРЕСА_3) суму витрат на професійну правничу допомогу у розмірі 2400,00 грн. (дві тисячі чотириста гривень).

Рішення суду може бути оскаржене в апеляційному порядку, передбаченому п.п. 15.5. п. 15 ч. 1 Розділу VII Перехідних положень КАС України до Другого апеляційного адміністративного суду через Харківський окружний адміністративний суд шляхом подачі апеляційної скарги протягом тридцяти днів, з дня його проголошення.

В разі, якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини рішення суду, або розгляду справи в порядку письмового провадження, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення.

Учасник справи, якому повне рішення суду не були вручені у день його проголошення або складення, має право на поповнення пропущеного строку на апеляційне оскарження рішення суду - якщо апеляційна скарга подана протягом тридцяти днів з дня вручення йому повного рішення суду.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Повне рішення складено 13 вересня 2019 року.

Суддя

Бадюков Ю.В.